

mv. Derimod er fare for hævelser, buler, blå øjne, blå mærker, mindre rifter og sår som udgangspunkt ikke omfattet af bestemmelsen.

Politiet skal efter bestemmelsen tage sig af et barn, når barnet "træffes". Det indebærer, at politiet ikke har pligt til at udøve opsøgende virksomhed. Politiets handlepligt opstår først, når politiet bliver bekendt med, at et barns sikkerhed eller sundhed er i fare. Det kan f.eks. være ved et tilfældigt møde med barnet på gaden, efter en anmeldelse, eller i forbindelse med at politiet er tilkaldt til barnets hjem i anden anledning.

Politiet har i givet fald pligt til at "tage sig af barnet". Det indebærer, at politiet skal gribe ind, når et barn træffes i en situation, der indebærer fare for barnets sikkerhed og sundhed. Det gælder, uanset om barnet befinder sig på et privat område eller på et offentligt tilgængeligt sted. Politiet vil således også være forpligtet til at handle, hvis barnet træffes i hjemmet under sådanne omstændigheder, at der er fare for barnet.

Politiets ansvar for børn er dog subsidiært i forhold til forældremyndighedsindehaverne mv. samt de sociale myndigheder. Politiets forpligtelser efter bestemmelsen rækker således ikke ud over de midlertidige tiltag, der er nødvendige for at afværge en akut fare og eventuelt overgive barnet til andre, der på forsvaret måde kan tage sig af barnet. At politiets ansvar er subsidiært udelukker dog ikke, at politiet kan tage vare på et barn, selv om forældremyndighedsindehaveren er til stede. Det vil f.eks. kunne være aktuelt, hvis faren for barnet skyldes, at forældremyndighedsindehaveren er ude af stand til på betryggende vis at drage omsorg for barnet, f.eks. på grund af indtagelse af alkohol eller narkotiske stoffer.

Efter bestemmelsen skal barnet træffes under "forhold, der indebærer fare" for barnets sikkerhed eller sundhed. Politiets handlepligt er herefter betinget af, at der konkret foreligger eller formodes at foreligge fare for barnet. Vurderingen af, hvornår der foreligger eller formodes at foreligge fare for barnet, vil afhænge af de konkrete omstændigheder. Politiet har en vis margin i forbindelse med denne vurdering, og politiet skal bl.a. ikke være nødt til at lade en situation udvikle sig på en sådan måde, at en fare realiseres, før der gribes ind.

Ved vurderingen af, om et barn befinder sig i en faresituation, vil barnets alder og modenhed i øvrigt indgå som et væsentligt moment. Politiet vil således ikke have pligt til at tage sig af et f.eks. 12-årigt barn, som træffes alene på gaden midt på dagen, når der i øvrigt ikke foreligger omstændigheder, som indikerer, at barnet ikke er i stand til at tage vare på sig selv. Poli-

tiet må derimod tage sig af et f.eks. 2-årigt, som går alene rundt på gaden.

Er barnet sammen med andre, vil der som udgangspunkt ikke være grundlag for, at politiet skal tage sig af barnet. Omvendt kan andre personer, som barnet er i selskab med, på grund af deres tilstand i sig selv udgøre en fare for barnets sikkerhed og sundhed.

Politiets pligt til at tage sig af barnet er afgrænset til situationer, hvor der foreligger en fare for "barnets" sikkerhed og sundhed. Bestemmelsen omfatter alene tilfælde, hvor barnet er til fare for sig selv. Hvis der ikke er fare for barnets sikkerhed eller sundhed, kan politiet ikke foretage indgreb efter bestemmelsen. Vurderes det, at der er fare for barnets udvikling på længere sigt, vil der således ikke være grundlag for et indgreb. Politiet må i stedet kontakte de sociale myndigheder.

En mere abstrakt fare for skade kan derfor ikke legitimeret og politimæssigt indgreb. Træffes et 15-årigt barn f.eks. i selskab med personer, der af politiet er kendt som berigelseskriminelle, vil dette som udgangspunkt ikke kunne begrunde, at politiet foretager indgreb efter bestemmelsen. Politiet vil i stedet være henvist til efter omstændighederne at foretage almindelige kriminalpræventive tiltag i forhold til barnet.

Det vil normalt ikke volde særlige vanskeligheder at vurdere, om der foreligger den til et indgreb fornødne fare for et barn i situationer, hvor der er fare for fysiske skader. Det vil derimod kunne være mere vanskeligt at vurdere, om der i en given situation er fare for, at et barn pådrager sig alvorlige psykiske skader. I nogle tilfælde vil der være grundlag for et umiddelbart indgreb, f.eks. ved fare for, at et barn pådrager sig et psykisk traume i forbindelse med voldsomme begivenheder. Det kan derimod være vanskeligere at vurdere, om der er sikkerheds- eller sundhedsmæssig fare for et barn, der træffes i et psykisk belastende miljø. Vurderes det, at der alene er fare for barnets udvikling på længere sigt, vil politiet ikke kunne gribe ind efter bestemmelsen. Politiet må i stedet eventuelt underrette de sociale myndigheder om forholdet.

Er barnet til fare for andre eller for den offentlige orden eller sikkerhed, skal hjemlen til politiets indgreb som udgangspunkt findes i den almindelige bestemmelse om orden og sikkerhed, jf. lovudkastets § 5.

Er barnet beruset, sygt eller hjælpeløst og som følge heraf til fare for sig selv, andre eller den offentlige orden mv., finder de særlige bestemmelser herom i lovudkastets §§ 10-11 anvendelse.

§ 13, stk. 1, 2. pkt., forpligter politiet til straks at lade barnet undersøge af en læge, hvis der er mistanke